

var altsaa truffet videregaaende Foranstaltninger paa Saltholm end det, som man efter den givne Specifikation kunde vente, endogsaa Foranstaltninger, der i finansielt Henseende vare betydeligere end alt det tilsammen, om hvilket der oprindeligt var givet os Besked, at det var paatænkt. Og Forholdet var endogsaa dette, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds med en mærkelig Forudseenhed havde sagt, at der ogsaa vilde blive bygget Kaserne derude, der vilde blive truffet Foranstaltninger til at skaffe Rum til Veje til, at Mandskabet kunde være i Ly derude. Fra Venstres Ordførers Side blev der svaret: Nej! Der er aldeles ikke Tale om noget saadant, der er kun Tale om at udføre det, der staar paa Specifikationen — og i Henhold til dette og til Krigsministerens Tavshed under Forhandlingen angaaende dette Punkt, havde vi Venstremænd i god Tro hele Sommeren igennem baade i Skrift og Tale forsikret Vælgerne om, at saaledes forholdt det sig. Da vi fik at vide, at det forholdt sig tværtimod paa modsat Maade, toge vi den Beslutning, at for dette vilde vi intet Forsvar føre. Det var den Beslutning, vi toge, hverken en noget mere vidtgaaende eller noget mere begrænset Beslutning. Jeg skal nu omtale den Stilling, som Finansudvalgets Venstre som Korporation betragtet har indtaget, thi paa en vis Maade er det en Korporation, idet det er rimeligt, at det søger og ogsaa skal søge at optræde samlet ved visse Lejligheder, og naar jeg nu staar her som Ordfører, agter jeg kun at gøre Rede for, hvad Finansudvalgets Venstre som Korporation har gjort. Hvilke Hensigter eller Ønsker enkelte Medlemmer af Finansudvalgets Venstre have næret i mere eller mindre vidtgaaende Retning har i denne Sammenhæng, forekommer det mig, mindre Betydning. Som Korporation besluttede Finansudvalgets Venstre kun en Ting: *Vi ville ikke forsvare, hvad Krigsminister Madsen havde gjort i Saltholmsaffæren;* og vi henvendte os til Ministeriet og gjorde det Rede for vort Syn paa denne Sag og bad om dets gode Raad og Vejledning i denne Affære. Vi vilde fejle for vor egen Dør, men vi vilde som Korporation vise Hensyntagen til, hvilke Ønsker der maatte være raadende indenfor Ministeriet. Jeg anser mig nu ikke for berettiget til at gøre Rede for Einzelthederne i disse Forhandlinger, og de vare saamænd heller ikke saa overordentlig interessante. Men Resultatet af disse Forhandlinger blev, *at der aabnede sig en Udsigt til, at Krigs-*

minister Madsen i Løbet af Rigsdagens Juleferie vilde blive fjernet af Ministeriet, og ud fra den Udsigt, som vi øjnede dertil, tog Finansudvalgets Venstre som Korporation sit Standpunkt, og den Forventning, som var vakt hos os, er jo ogsaa sket Fyldest. Jeg formener ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at paa den politiske Ligsten over Krigsminister Madsens politiske Grav kan med Rette skrives Ordet: „Saltholm“. Hvis ikke Saltholmsaffæren havde været, var Krigsminister Madsen sikkert ikke kommen til at gaa af midt i Rigsdagssamlingen paa et Tidspunkt, hvor det maatte være højst ubejligt for Ministeriet, og hvor det ogsaa for Rigsdagsarbejdets Skyld maatte siges at være højst uheldigt. Jeg skal intet yderligere tilføje angaaende dette, undtagen nogle Bemærkninger i Anledning af et Forslag om at bevilge 200 Kr. ekstraordinært for et Aar til hermed at bestride Lejeafgiften for de Grundarealer af 6 til 7 Tønder Lands Størrelse, hvorpaa de to Skanser ude paa Saltholmen ligge. Beløbet foreslaas kun bevilget ekstraordinært for et Aar, og hermed ønsker Finansudvalgets Venstre at udtrykke, at dette ikke er at betragte som nogen permanent Foranstaltning, det er en forbigaaende og foreløbig Foranstaltning, som er bleven iværksat af Hensyn til den mulige Krigsfare, og da Krigen endnu er i Gang, og da det er umuligt for noget menneskeligt Øje at forudse, hvad der kan blive ud af det, saa ville vi ikke i dette Øjeblik nægte den fornødne Bevilling til at disse Skanser foreløbig kunne blive liggende derude, og vi give derfor vor Tilslutning til Forslaget om at bevilge dette Beløb ekstraordinært for et Aar, men ogsaa kun paa denne Betingelse.

Inden jeg gaar over til de enkelte Forslag paa §§ 22 og 26 V., skylder jeg endnu at gøre Rede for et Forhold, som er af nogen Betydning, og som ogsaa har spillet ind under de Forhandlinger, som bleve førte mellem Finansudvalgets Venstre og det daværende Ministerium uden dog at have været stærkt i Forgrunden, idet vi paa den Tid, hvor vi forhandlede med Ministeriet Deuntzer om disse Anliggender, ikke endnu havde faaet ganske klar og endelig Besked paa disse Forhold. Det er Forholdet vedrørende Usseød Klædefabrik. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at naar man vil gennemgaa Statsregnskaberne for den sidste halve Snes Aar — jeg kan hurtig læse op nogle af disse Regnskabers Resultater —